

עזרי מעם השם עושה שמים וארץ

סֵפֶר הַזֵּהָר

שִׁחְבֵּר הַתֵּנָא הָאֱלֹקִי רַבָּן שְׁמַעוֹן בֶּר יוֹחָאי זִיע"א

וּבּו: "סֵפֶר הַזֵּהָר", "זֵהָר חֲדָשׁ", "תְּקוּנֵי הַזֵּהָר"

מִנְקֹד

❧ תְּקוּנֵי הַזֵּהָר ❧

מִבְּאֵר בִּלְשׁוֹן הַקֹּדֶשׁ עִם פֶּרוּשׁ קַל וְנֶחֱמָד לְמַעַן יְרוּץ הַלּוֹמֵד בּוֹ

מחולק ל- תתק"ס (960) קונטרסים

ל"ב כרכים של ל' חלקים

כרך כ"ו - חלק ה'

קונטרס 755

מופץ ללא מטרת רווח כלל - לקירוב הגאולה ברחמים

בְּסִפְרָא דָּא יִפְקֹדוּ בֵּיהּ מִן גְּלִיתָא בְּרַחֲמֵי

יחד שבטי ישראל לסיום כל ספר הזוהר בדקות ספורות

"קודשא בריך הוא אורייתא וישראל חד הוא"

יוצא לאור על ידי "מפעל הזהר העולמי"

אָדָר א' תשע"א לפ"ק - בעיה"ק בית שמש תובב"א

אתם מדברים כעת, וענו ואמרו לו שמדברים כעת מר"ר מענדילי מרימנוב וצוק"ל, והם ישבו לפני נר אחד קטון בימים ההם, אמר להם הצמח צדק, כשמדברין מהרבי מענדילי צריכין להדליק הרבה נרות, כי הוא היה צדיק אמת, ואור אמת, וכמוכן שתיכף הביאו הרבה נרות שמה והדליקו אותם, ונתמלא הבית אורה, ואז ישב עצמו הצמח צדק בתוך סגל החבורה, ופתח ואמר, אספרה לכם מי היה הרבי רבי מענדילי מרימנוב נשמתו ערן.

בעיר רימנוב היה שו"ב תלמיד חכם גדול ומוהל מפורסם, ומאנשי המעלה ודעה, ואמר לו הרבי הרמ"מ שיוהר בנפשו מאוד, כי החיצונים ר"ל רודפים אחריו להשיגו, השו"ב הלז לא שם ללבו דברי הרבי, והרבי הרמ"מ כשהרגיש שהשו"ב לא שם על לבו דברי הרבי, ופעם אחת הזמינו את השו"ב לאיזו כפר הסמוך, שיהיה שם מוהל, השו"ב נסע שמה עם העגלה שהביאו לו, וכאשר אך יצא מהעיר, נטה הבעל עגלה מדרך הרבים, ונסע ביערות, השו"ב הרגיש, כי הוא נוסע בדרך לא ישר, ושאל את בעלי העגלה אולי תועה הוא בדרך, ענהו בעל העגלה הנה תיכף נבואה להמקום, ונסעו עמוק עמוק ביערות, ומדלגים על ההרים, ומקפצים על הגבעות, ופתאום באו אל איזה בית וירדו שם, ואז הרגיש השו"ב וגם ראה עתה בעיניו באיזה מקום הרי הוא עתה שהוא במקום לא טהור, והבין אזוהרת הרבי שהזהירו כמה פעמים, והתחרט על שלא שם לבו לדברי קדשו, אבל לא היה שום עצה לסור משם, ונכנס לבית שם לעת ערב, ואמר שרוצה לראות את הילד, והראהו לו את הילד, ואם הילד כשראתה את השו"ב המוהל, התחרדה מאוד ואמרה, שיראה אם אין איש שם בהחדר, ושהיא רוצה לאמר לו דבר סתר, ואמר לה השו"ב המוהל שאין איש בבית, אז התחילה האשה היולדת לבכות בבכיות מרות, וסיפרה לו, איך שזה איזה שנים שהיא נתפסה לכאן מבית אבותיה, וכאן מקום של החיצונים הוא, והיא אינה יכולה לצאת מפה, והוריה ומשפחתה בטח בוכים ומצטערים עליה, והיא נתפסה לכאן והראש מהם דר עמה כבעל ואשה יחדיו, ועכשיו הולידה בן זכר, ובקשה

הקדמה לזוהר תתק"ס חלקים - מבצע "יחד כל ישראל"

ישראל הקדושים והטהורים ה'מה כלולים כל ששים רבוא נשמות בתוך ספר זוה"ק, בדפנת רבינו הקדוש הרמח"ל זי"ע באגרותיו. ולכן כל אחד יטמין עצמו בספר הזוהר הק' במיוחד בדורנו דרא בתראה ודור אחרון. ובזה (זה חלק ג') דף קנ"ג: ברעיא מהימנא כתב דהוא "תיבת נח" שמציל מפני המבול הנורא. ולזה תקן הרמח"ל זי"ע דיקבצו את כל ישראל ללמוד זוה"ק ובזה יתבטלו כל הגזרות – ויצמחו הישועות בצמיחת קרן דוד במהרה. (ועין בספר זכותא דרשב"י).

כתב בשדי חמד (מערכת מ' סוף כלל קצ"ח) וז"ל: מצוה שעושים אותה הרבה בני אדם בשתפנות, כל אחד נוטל שכר כאילו עשה כולה לבדו, ומטעם זה נוהגים כל בית ישראל לעשות חבורת ש"ס ומחלקים הש"ס בין כמה בני אדם, שכל אחד לוקח מסכת אחת, ועושים סיום פעם אחת בשנה, וכן חבורות שחלקו ביניהם ללמוד סדר משניות, ושורת הדין נותנת שיטול כל אחד ואחד שכר כאילו למד הש"ס כולו, עכ"ל. – שמחת סיום ספר הזהר: הרבי רבי ברוך נכד הבעל שם טוב זיע"א, נהג בכל שנה ושנה ביום ל"ג בעומר לעשות סיום ספרי הזהר הקדוש, ואחר הסיום לקח הספר הזהר בידי קדשו ורקד כמה שעות, ואחרי רקודין דקדשה משמחת היום ומשמחת התורה נשק בפי קדשו את ספר הזהר ואמר בזה הלשון, "איך קען דיך, און דו קענסט מיר" [פירוש: אני מכיר אותך, ואתה מכיר אותי]. (טעמי המנהגים).

קריאת גדולי ירושלים בשנת תרפ"א: מעלת למוד הזהר הקדוש אשר הוא מבטל כל מיני פרעניות וגזרות קשות ורעות ומותנא וחרבא ובזה מעלמא... לשקד על למוד הזהר לגמור בארץ ובחוצה לארץ אלף סיומים... וברור כי גם אנשי חוץ לארץ יעלה הלמוד שלהם עם אנשי עיר הקדש במסלת בית קדש הקדשים בסוד כל ישראל ערבים זה בזה, ונכנס לשנה חדשה שנת גאלה וישועה ברחמים על עמו ישראל ועל כל העולם כולו... סיום זהר לעלוי מזל עם ישראל ולבטל כל הצרים אותם עליונים ותחתונים, ויפר עצת אויבינו ויקלקל מחשבותם ולא תעשינה ידיהם תושיה, וישראל ישכן לבטח ונראה בנחמת ציון, ובמהרה יתקיים "וקראתם דרור בארץ" אב"ר.

הלומדים בחבורה – כל אחד כמה דקות ומשתתפים ומתאחדים ברצונם, עולה להם לפולם שלמדו כל הזוה"ק, וכך נוכל בשבע דקות לעשות סיומי זוהר לאלפים, ויתקיים בנו דברי הנביא ישעיה (פרק ס' כ"ב) "הקטן יהיה לאלף" שאפילו בדורנו הנמוך – יוכל להחשב לשר האלף, ששים כל הזוה"ק, ובפלא יועץ (ערך רבים) כתב: וכמה מעלות טובות לתורה דרבים ותפלה דרבים וכל מצוה הנעשית ברבים, הנה כי בן ראוי לכל אדם להתחבר עם יראי ה' וחושבי שמו ולקיים מאמר דוד המלך ע"ה (תהילים קי"ט ס"ג) "חבר אני לכל אשר יראוך". עכ"ל.

על סיום "כל ספר הזהר" בגירסא מצינו מנהג ישראל לעשות אז סעדת מצוה ולפטר בכורים מתענית בערב פסח. (ספר דרך ארץ מנהגי יהודי ארם צובה חלק א' עמוד כ"ז). (ועין בשו"ת פרחי כהונה חלק אר"ח סי' י"ג)... וממילא כל שכן בלמוד הזוהר

עלינו לשמוח בסיום למודו, שזכות לימוד הזוהר הוא הדבר היחיד להוציאנו מעבדות לחרות כנזכר בזוהר הקדוש, ועוד שהזוהר מלא על גדולתו ממשניות, ובכלל מסכתות נחשב, וזה הוא בכלל סעודת מצוה, עכ"ד.

ובספר תולדות קול יהודה (אות ל"ג) איתא עובדא: דפעם אחת ביומי דאב קודם היום עשה סעודת סיום ואכלו בשר, ושאלו אותו על מה עשה סיום, והשיב כי סים את הספר הקדוש עשרה מאמרות להרמ"ע מפאנו ז"ל, וכן במנהגיו (שם אות קכ"ט), פעם אחת במוצאי תשעה באב אכל בשר, ואמר שיש לו סיום על ספר פרי עץ חיים (להאר"י הקדוש), ע"כ. ובספר סוד ה' מבאר: ועל פי דברי הפסא מלך והבן איש חי ועוד – מעלת הלמוד בזוה"ק, שהלמוד ממש נתהפך לאיש חדש וטהור, ומתמלא שמחה בכל רגע בלומדו, ובנודאי בסיים כל חלק, כמו ספר התיקונים, זהר על התורה, וזוהר חדש, עלינו לשמוח ולעשות סעודה גדולה על כל חלקי הזוהר ובנודאי על האדרא הקדושה שבלמוד האדרא הקדושה זוהר שהרשב"י בכבודו ובעצמו בא מעטר כמלך ויושב ומקשיב בקולו בשלומד האדרא.

כתב המקבל הקדוש רבי אברהם אזולאי זי"ע א זקנו של החיד"א בשם המקבל הרב אברהם גלאנטי זי"ע, בספרו "אור החמה" על ה"אדרא דמשפנא" (שבפרשת משפטים דף קכ"ג ע"ב), וזה לשון קדשו: אפילו עוד היום אחר שנפטר רשב"י מבינינו, כל זמן שאנו עוסקים בדברי האדרא, "אתער" בא רבי שמעון מעטר כמלך בעטרוותיו בראש, ויושב בגוון, עכ"ל. האם יש שמחה גדולה מזו, על כן ראוי לעשות סעודת מצוה. ובנודאי כאשר יבקש ויתפלל בזכות הרשב"י תתקבל תפלתו ותעשה בקשתו, ומבאר בכתבי האר"י (שער הפסוקים, שיר השירים): "היושבת בגנים חברים מקשיבים לקולך השמיעני": ראשי תבות ח' בירים מ' קשיבים ל' קולך ה' שמיעני, הוא חמלה, כמו שדרשו בזוהר בפרשת שמות (דף י"ב ע"ב), על פסוק והנה נער בוכה ותחמל עליו וגו', והבן זה, עכ"ל. ובזהר שם בארו שהשכינה חומלת כאשר חוזרים בתשובה, שקודם קטרגה מדת הדין על בטול תורה, וכאשר חוזרים בתשובה ומתקנים, מיד חומלת השכינה הקדושה, ונשמעת התפילה ועל דרך דברי האר"י כאשר משתף עצמו עם הציבור בלמודו, אז מעורר את השכינה הקדושה לחמל עליו ולשמע תפלתו ולעשות בקשתו לטובה. ובאור החיים הקדוש כתב דגואל הראשון הוא גואל האחרון כמו שאמרו בזוה"ק מ'ה ש'היה ה'א – ראשי תבות משה – שיהיה, שהוא הגואל האחרון. (אפשר לרמוז דהרשב"י נשמת משה ובזכותו נגאל), ואין משה רבינו ע"ה מוסר התורה רוצה לגאול עם של בטלנים, עכ"ד האור החיים הקדוש זי"ע א. ובזה"ק קראו למי שלא לומד סודות התורה ולכלל הפחות למוד בקריאה זוה"ק, עם הארץ, ובגללו מתעבב הגאולה רח"ל. על כן פלנו צריכים להתחזק ולהתאחד בלמוד הקדוש הזה. וברוך ה' שזכינו בדרךנו להתחבר כלל ישראל עם "מפעל הזוהר העולמי" העובד ללא לאות ללא מטרות רוח, ולקח על שכמו משא ועול החובות למען הקים השכינה הקדושה ולשמוח לאבינו שבשמים – על כן אחי! כל אחד יכלל בלמוד הנשגב הזה למען פדות השכינה הקדושה ולמען פדות נפשנו ופדות עמו ישראל בקרוב בימינו ברחמים, אכ"ר.

תפלה קדם למוד האהר הקדוש

רבון העולמים ואדוני האדונים, אב הרחמים והסליחות. מודים אנחנו לפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, בקדך ובהשתחויה, שנקרבתנו לתורתך ולעבודתך עבודת הקדש, ונתת לנו חלק בסודות תורתך הקדושה. מה אנו, מה חיינו, אשר עשית עמנו חסד גדול כזה. על כן אנחנו מפילים תחנונינו לפניך, שתמחול, ותסלח, לכל חטאתינו ועוונותינו, ואל יהיו עוונותינו מכדילים בינינו לביניך. ובכן יהי רצון מלפניך יי אלהינו ואלהי אבותינו, שתכוננו לבבינו ליראתך ואהבתך, ותקשיב אזניך לדברינו אלה, ותפתח לבבינו הערל בסודות תורתך, ויהיה למודנו זה נחת רוח לפני כסא כבודך כרחי נוח. ותאציל עלינו אור מקור נשמתנו בכל בחינתנו, ושיתנוצצו ניצוצות עבדיך הקדושים אשר על ידם גלית דבריה אלה בעולם. וזכותם, וזכות אבותם, וזכות תורתם, ותמימותם, וקדשם, יעמוד לנו לבל נפשל בדברים אלו. ובזכותם תאיר עינינו במה שאנו לומדים. כמאמר נעים זמירות ישראל "גל עיני ואביטה נפלאות מתורתך". יהיו לרצון אמרי פי והגיון לבי לפניך יי צורי וגואלי. כי יי יתן חכמה מפיו דעת ותבונה: (תפלה מהאר"ל)

לשים יחוד קודשא בריך הוא ושכינתיה, בדחילו ורחימו, ורחימו ודחילו, ליחדא שם יוד כ"י בוא"ו כ"ן ביהודא שלים, על ידי ההוא טמיר ונעלם בשם כל ישראל לאקמא שכינתא מעפרא, ולעלוי שכינת עוינו אם הבנים שמחה. הריני מקשר עצמי בלימוד הקדוש הזה בנשמות כל התנאים והצדיקים הפתובים בזוהר הקדוש ובראשם התנא האלוקי רבי שמעון בר יוחאי ורבי אלעזר בנו. ועל ידי זה תתקיים תפלת דוד המלך עליו השלום (תהלים סא, ד-ה) כי היית מחסה לי מגדל עז מפני אויב. אגורה באהלה עולמים אחסה בסתר כנפיה סלה. ואזפה שבלימודינו זה יהיו שפתותיהם דובבות בקבר, למען שמו באהבה לעשות נחת רוח ליוצרנו ולעשות רצון בוראנו. ובהדין ספרא ספר האהר, יפקון ישראל מן גלותא ברחמי, יראה אל עבדיך פעלה והדרה על בניהם. ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו, ויהי נעם אדני אלהינו עלינו ומעשה ידינו כוננה עלינו ומעשה ידינו כוננהו (תהלים צ, טז-יז). (סוד ה')

תפלה לרפואות וישועות

הריני מקבל עלי מצות עשה של ואהבת לרעה כמזה, והריני אוהב כל אחד מבני ישראל כנפשי ומאדי, והריני מזמן את פי ללמוד בספר הזהר הקדוש לזכות ... כב"פ (וכאן יפרט בקשתו) [לרפואות...] [ישועות ...] [לבנים ...] השם ישלח דברו יחזקהו [וירפאהו ברפואת הנפש ורפואת הגוף ברמ"ח אבריו ושם"ה גידיו בתוך שאר חולי ישראל וארצה ימיו ושנותיו בנעימים] [ויזשיעהו בדבר ישועה ורחמים ...] אמן סלה.

לעשות ברית מילה, ועשו לה רצונה בזה, ולכן עתה ידע איפה שנכנס, כי לבאן מי שבא, אינו יוצא לעולם ועד, רק עצה היא יכולה לאמר לו, והוא, שאם יוכל לעצור בעצמו, שלא יטעום כלל אז יש תקוה שאולי יוכל לצאת מפה, אבל אם לא יוכל לעצור ויטעום מה פה, אז הוא חלוט פה לעולם.

בלילה ההוא, באו שם לנסוע בעגלות, אלפי אנשים ממינים שונים, והביאו על השולחן מיני מגדים שונים, שריחם היה נודף מאוד, וכולם אכלו, וביקשו ממנו שגם הוא יטעום ויאכל, והוא השתמט עצמו מהם בתירוצים שונים, ואחר כך הלך לישן, ובבוקר שוב נתאספו, ובאו לאלפים אנשים כנ"ל, והשו"ב עשה הברית מילה, ואחרי הברית ישבו לסעודה לאכול, והביאו שמה מאכלים, ממעדנים מלכים אשר ריח המאכלים היו מגרירים לאכול, והמה ביקשו אותו, אשר הוא סעודת מצוה שלו, ומדוע מבייש אותם ואינו אוכל, וכולם בהפצרת רבות ביקשו שיאכל עמם, והוא בכל אמצעי כוחות השתמט מהם ולא אכל ולא נהנה כלל, כפקודת ועצת היולדת כנזכר, והוא באמת היה רעב וצמא מאוד, כמעט שהרגיש בעצמו שאחזו בולמוס רחמנא ליצ'לן, והתאפק עצמו ולא טעם שם, וכשגמרו הסעודה בקש המוהל שישעו עמו לעיר רימנוב, ונסעו עמו, והביאו חזרה לעיר רימינוב.

הרבי רבי מענדילי צוה אל משמשיו, ואמר, בטח יבוא השו"ב פלוגי לביתי, אז תאמרו לו הרבי פקד, טמא טמא תאמר לו, וכן היה, השו"ב תיקף שבא העירה הלך להרבי רבי מענדילי, ומשמשיו גרשוהו, ואמרו לו כן אמר הרבי, שנאמר לך, השו"ב הצטער מאוד איזה ימים, ובכל יום ויום שרצה לבוא לבית הרבי, אז משמשיו וגרשוהו, ואמרו לו כה וכה אמר הרבי, והשתדל השו"ב הרבה על ידי אנשים מכובדים, עד שהרבי הרשוהו לבוא לפניו, ואז אמר לו הרבי הרמ"מ, הנה כמה פעמים הזהרתי ואמרתי לך כך וכך, ולא שמת נפשך לדברינו, ועתה כמה צער היה לי, כשנודעתי שאתה כבר שם, וכמה וכמה התפללתי עליך, שלא

שרש אצבעות מתיחדות בקולמוס לפתיבה, ועליהם אמר בן זומא, אין בין מים העליונים למים התחתונים אלא כשלוש אצבעות, ושני אצבעות הם שסומכים אותם, והם כשני לבושים שפרוסים זה אצל זה, רזיא"ל הוא אוריא"ל, ועליו נאמר וזה זכר"ל, עם ו"ה - מאתים ארבעים ושמונה, וזה רזיא"ל, שמי עם י"ה - שלש מאות ששים וחמש. ש'מועא"ל מ'טטרו"ן י'הוא"ל ראשי תבות שמי. חסדיא"ל מצד החסד, גבריאל"ל מצד הגבורה, אוריא"ל מצד העמוד האמצעי, בכל צד אלי הוא מצד האם, והם אל"ל, א' פתר, י' חכמה, ה' האם העליונה, שהיא מגדל עז שם יהו"ה.

ועוד אמר אותו זקן: רבי רבי, והמכתב מכתב אליה"ם הוא, שתי ידים כותבות מימין ומשמאל, אבל חרות על הלחת, העמוד האמצעי, (בן י"ה הוא ודא). כמה מלאכים סופרים יש למעלה שכותבים את זכיות ישראל, וכמה מלאכים שחותם המלך בידיהם שחותמים את זכיות ישראל, וכמה מלאכים ששוקלים קלות וקמורות של התורה, והו שכתוב איה סופר איה שוקל, וכשהוא חותם בטבעת המלך שהוא ו' (י), אין להשיב. חותם הוא ו', חותם אמת, יד כותב ויד חותם. ה' תחתונה פותכת, ה' עליונה חותמת, שהם ה' אצבעות של יד ימין וה' אצבעות של יד שמאל. ה' תחתונה פותכת באות ו', שהוא קולמוס, קנה של זרוע, ה' העליונה חותמת באות י', שהוא כף היד.

ש"ם הדור"ש איהו צדיק, עליה אתמר (ישעיה נד) יהו"ה אלהי"ם נתן לי לשון

תל"ת אצבעין מתייחדין בקולמוס לפתיבה, ועליהו אמר בן זומא, אין בין מים העליונים למים התחתונים, אלא כשלוש אצבעות, ותרין אצבעאן אינון דסמכין לון, ואינון פתרי גלימי דסחיפי אהדדי, רזיא"ל איהו אוריא"ל, ועליה אתמר (שמות ג טו) וזה זכר"י עם ו"ה רמ"ח, ודא רזיא"ל, שמי עם י"ה שס"ה ש'מועא"ל מ'טטרו"ן י'הוא"ל ראשי תיבין שמי, חסדיא"ל מסטרא דחסד, גבריאל"ל מסטרא דגבורה, אוריא"ל מסטרא דעמודא דאמצעיתא, בכל סטרא אלי איהו מסטרא דאם, ואינון אל"ל א' פתר י' חכמה ה' אימא עלאה, דאיהי מגדל עוז שם יהו"ה (משלי יח).

ועוד אמר ההוא סבא רבי רבי, והמכתב מכתב אליה"ם הוא (שמות לב טז), תרין ידין כותבות מימינא ומשמאלא, אבל חרות על הלוחות עמודא דאמצעיתא, (נ"א בן י"ה איהו ודא). כמה מלאכיא ספריא אית לעילא דכתבין זכוון דישראל, וכמה מלאכיא דחותמא דמלפא בידיהון דחתמין זכוון דישראל, וכמה מלאכיא אינון שקלין קלין וחתמין דאורייתא, הדא הוא דכתב (ישעיה לג יח) איה סופר איה שוקל, וכד איהו חתים בטבעת המלך דאיהו ו' (נ"א י) אין להשיב, חותם איהו ו' חותם אמת, יד כותב ויד חותם ה' תתאה כותב ה' עלאה חותם, דאינון ה' אצבעאן דיד מינא וה' אצבעאן דיד שמאלא, ה' תתאה כותב בא"ת ו' דאיהו קולמוס, קנה דרועא ה' עלאה חותם בא"ת י' דאיהו כף היד.

ש"ם הדור"ש איהו צדיק, עליה אתמר (ישעיה נד) יהו"ה אלהי"ם נתן לי לשון למודים,

למודים, וזה (ד) יו"ד זעירה, לדעת לעות את יעף דבר, הם ה"ה שבהם, ועוף יעופף על הארץ, ונקדה של שם הכותב, והמכתב מכתב אלה"ם הוא זה יהנה, ש"ם הדור"ש, יהו"ה אלה"ם נתן לי לשון למודים לדעת לעות את יעף דבר, וזה יהנה, ידיעת הקדוש ברוך הוא עם שכינתו, בנקדה הזו יתהלל המתהלל השכל וידוע, וזה יהנה.

כ"ה הנקודות הללו צריך לנקוד אותם מפסוקי התורה, כמו שהם כתובים בדרך אמת, וכל הוי"ה יש לה משמש שרוב עליה, והיא המרפכה שלו, ואותה הוי"ה יש לה מנהיג ששולט עליה, כמו זכר על נקבה, ואין רשות לנקבה או לשלוחה לעשות דבר בלי רשות בעלה, שכל מי שמקבל, היא הנקבה, מהמקום שהיא מקבלת, וסוד הדבר - כי גבוה מעל גבוה שומר, וכגון זה השליח למעלה מטטרו"ן, וכמה ממנים שפחת ידיו שהם שליחי השכינה, והשכינה, היא נקבה, אין לה רשות ללכת לשום מקום בלי רשות בעלה, וסוד הדבר - ויקחו לי תרומה. אם אתם רוצים שתשרה שכינתי ביניכם - ויקחו לי, קחו ממני רשות בראשונה להתגלות.

תקנו חכמים וששה

בראשית ברא אלה"ם, אלה"ם הרי פרשהו שם יראה, פחד מצד האות ה' (ה'), שהיא לשמאל, שאף על גב שהאות ה' היא רחמים, במקום ששולטת ה' עליה היא נקראת נקבה, כמו זה ה"י, וסוד זה התגלה (ב"ה ח"א וא"ו ח"א) יו"ד ה"י וא"ו ה"י (ביד ח"א

ודא (ו) יו"ד זעירה, לדעת לעות את יעף דבר (שם), אינון ה"ה, דבהון ועוף יעופף על הארץ (בראשית א כ), ונקודה דשם הכותב, והמכתב מכתב אלה"ם הוא דא יהנה, ש"ם הדור"ש, יהו"ה אלה"ם נתן לי לשון למודים, לדעת לעות את יעף דבר ודא יהנה, ידיעת קודשא בריך הוא בשכינתיה, בהאי נקודה יתהלל המתהלל השכל וידוע (ירמיה ט כג), ודא יהנה.

כ"ה אליו נקודין צריך לנקדא לון מקראין דאורייתא, כמה דאינון פתיבין בארץ קשוט, וכל הוי"ה אית לה משמשא דרכיב עליה, ואיהי מרפכה ליה, וההיא הוי"ה אית לה מנהיגא דשליט עליה, כגון דכורא על נוקבא, ולית רשו לנוקבא ולא לשלוחא דילא למעבד מדעם בלא רשות בעלה, דכל מאן דמקבל (דף פט ע"ב) איהי נוקבא, מאתר דאיהו מקבל, ורזא דמלה (קהלת ה) כי גבוה מעל גבוה שומר, וכגוונא דא שליחא לעילא מטטרו"ן, וכמה ממנן דתחות ידיה דאינון שליחן דשכינתא, ושכינתא איהי נוקבא, לית לה רשו לאזלא לשום אתר בלא רשו בעלה, ורזא דמלה ויקחו לי תרומה (שמות כה ב), אם אתון בעיתון דשריא שכתתי ביניכון, ויקחו לי, נסיבו מני רשו בקדמיתא לאתגללא.

תקוונא חכשין ושפתא

בראשית ברא אלה"ם, אלה"ם הא אוקמוה תמן דחילו מסטרא דאת ה' (נ"א ה"), דאיהי לשמאלא, דאף על גב דאת י' איהו רחמי, באתר דשלטא ה' עליה נוקבא אתקריאת, כגוונא דא ה"י, ורזא דא אתגלליא (בי"ה ה"א וא"ו ה"א) יו"ד ה"י וא"ו ה"י (ס"א ביו"ד ה"א וא"ו ה"א) דלית בריה בלא דבר ונוקבא,

ו"א ו' ד"א), שאין בריה בלי זכר ונקבה, ששני שתפים הם בן ובבת, האב והאם, אחד נותן טפה זכר ואחד נקבה, וכששולט הנזכר על הנקבה הוא זכר, וכששולטת הנקבה על הזכר היא נקבה, והרי פירושהו בסוד של אשה כי תזריע ולדה זכר.

וסוד עליון כאן, לפעמים נזרקו שתי טפות, לפעמים שלש, לפעמים ארבע, לפעמים ה', לפעמים ו', לפעמים ז', וזה הסוד שעלו למטה שנים ונדרו שבעה, שתי טפות הן לפעמים צר"י ולפעמים שב"א, שלש לפעמים הן סגו"ל ולפעמים שור"ק, לפעמים שבע כמו זה ז' מן זרע, ושלש טפות צריכות שמירה מן כב"ד טחול"ל מר"ה, שנאמר בהם ויצו יהו"ה אלהים על האדם, ופירושהו, אין צו אלא עבודה זרה, וזה הכבד, שנאמר בו כל הכועס כאלו עובד עבודה זרה, ומשום זה לא צריך להריק טפות אלא באהבה, ולא בכעס ובקטטה, וכשזרק אדם שלש טפות באהבה, נקראו סגולת"א, וסוד הדבר - זרק"א מן"ף שופר הולף סגולת"א.

ע"ה האדם, זו שפיכות דמים, וזה שפתיב באדם דמו י'שפף, זו התעוררות של הטפה של הנקבה שהיא מלחה אדמה, ואם היא סגו"ל, נקדה למטה היא נקבה, נקדה שלמעלה היא זכר, וכשזרק אותה במר"ה, שהיא גיהנם, הורגת אותה.

לאמר, זה גלוי עריות, וזה טחול"ל, מי שזרק באשתו בעצב ובקטטה, התגלתה בו ערוה, ולכן ערות אביד וערות אמה לא תגלה. טחול היא לילית, מרה שחורה, ערות הפל (של הכלה).

אמר רבי אלעזר: אבא, השעור

דתרין שותפין אינון בברא וברתא, אבא ואימא, חד יהיב טפה דכורא וחד נוקבא, וכד שליט דכורא על נוקבא איהו דכר, וכד שליט נוקבא על דכורא איהו נוקבא, והא אוקמוהו ברזא דאשה פי תזריע וילדה זכר. (ויקרא יב ב).

ורזא עלאה הכא, לזמנין אזדריקו תרין טפין, לזמנין תלת, לזמנין ארבע, לזמנין ה', לזמנין ו', לזמנין ז', ודא רזא דסליקו למטה תרין ונחתו שבעה, תרין טפין אינון לזמנין צר"י ולזמנין שב"א, תלת לזמנין אינון סגו"ל ולזמנין שור"ק, לזמנין שבע כגוונא דא ז' מן זרע, ותלת טפין צריכין נטירו מן כב"ד טחול"ל מר"ה, דאתמר בהון (בראשית ב טז) ויצו יהו"ה אלהים על האדם, ואוקמוהו לית צו אלא עבודה זרה, ודא כבד, דאתמר בה כל הפועס כאלו עובד עבודה זרה, ובגין דא לא צריך לארקא טפין אלא ברחימו, ולא בכעסא ובקטטה, וכד זריק בר נש אליו תלת טפין ברחימו אתקריאו סגולת"א, ורזא דמלה זרק"א מן"ף שופר הולף סגולת"א.

ע"ה האדם דא שפיכות דמים, הדא הוא דכתיב (שם ט ו) באדם דמו י'שפף, דא אתערוותא דטפה דנוקבא דאיהי מליחה סומקא, ואי איהי סגו"ל נקודה לתתא איהי נוקבא, נקודה דלעילא דכר, וכד זריק לה במר"ה דאיהי גיהנם קטילת (לה).

לאמר (בראשית ב טז) דא גלוי עריות, ודא טחול"ל, מאן דזריק טפה באתתיה בעציבו ובקטטה, אתגליאת ביה עריותא, ובגין דא ערות אביד וערות אמה לא תגלה (ויקרא יח ט). איהי טחול לילית, מרה אוקמא ערוה דכלא (נ"א דכלה).

אמר רבי אלעזר, אבא, שעורא דעריות אינון

שֶׁל עֲרִיזוֹת הֵם בְּמָקוֹם יָדוּעַ אוֹ
לֹא? אָמַר לוֹ: בְּנִי, יְהו"ה הוּא י'
אֵב, ה' אֵס, ו' בֶּן, ה' בַּת, ה"ה
הֵם אֲשֶׁה וּבִתָּהּ, כֹּלָה וְחִמּוּתָהּ,
כִּפִּי עֲנִפִּי הָאֵילָן כִּךְ נִקְרָא. עֲנִפִּי
הָאֵילָן נִפְרָדִים לְמַעַלָּה בְּאֵילָן,
כְּמוֹ שֶׁבְּאֲרֵיהֶם וּפְנִיָּהֶם וְכִנְפֵיהֶם
פְּרֻדוֹת מִלְּמַעַלָּה, וְעַלֵּיהֶם נֶאֱמַר
וְלֹא יִגְלֶה כִּנֵּף אָבִיו, וְהֵם
מִתְיַחֲדִים לְמִטָּה.

כְּמוֹ לוֹלֵב, שֶׁהוּא אֲגִדָּה אַחַת
לְמִטָּה בְּכָל אֵלֵי הַמִּינִים שֶׁל הַדָּס
וְעֶרְבָה, שֶׁהֵם שְׁלֹשָׁה הַדָּסִים
וּשְׁתֵּי עֶרְבוֹת, וְהוּא בְּפֻרְדֵּי
לְמַעַלָּה, שֶׁהָעֲנָפִים נִפְרָדִים לְיָמִין
וְלִשְׂמָאל, וּמִשּׁוּם זֶה, נִפְרָצוּ עָלָיו
- פָּסוּל, נִפְרָדוּ עָלָיו - כָּשֶׁר,
וְהַפֶּרֶץ הַזֶּה הוּא פְּרוֹץ בְּעֶרְוָה בֵּין
עֵנֶף לְעֵנֶף, וְלִכְן נֶאֱמַר שֵׁם לֹא
תִקְרְבוּ לְגִלּוֹת עֶרְוָה, לֹא צָרִיף
לְקַרֵּב אֶת הָאוֹתִיּוֹת שֶׁהֵן יְהו"ה
לְמָקוֹם עֶרְוָה, וְסוּד הָעֶרְוָה נִרְמָז
בְּשֵׁתִי (ע"ס) אוֹתִיּוֹת ע"ר ו"ה ע"ר
ר"ע בְּעֵינֵי יְהו"ה, וְהָעֲנָפִים הִלָּלוּ
(ל"א) נִפְרָדוּ שֶׁתְּהִיָּה עֶרְוָה בֵּינֵיהֶם,
אֵינוֹ אֱלָא חוּץ מִמָּקוֹמוֹ שֶׁל
הַקֹּדֶשׁ בְּרוּךְ הוּא שֶׁהוּא אֲדֻנִּי.
זֶהוּ שֶׁכְּתוּב לֹא יִגְרַף רַע,
שֶׁבְּסִפְרוֹת תִּמְצָא אֵב וְאֵס וְבֶן
כְּאֶחָד בְּכִינָה, כ"ן י"ה, וְאֵין שֵׁם
עֶרְוָה, וְתִמְצָא אוֹתָם לְמִטָּה, אַח
וְאַחֻת שְׁנֵיהֶם בִּיחוד, הָאֶחָ הוּא
הַעֲמוּד הָאֲמֻצָּעִי, ד' - אַחֻתוֹ,
וּשְׁנֵיהֶם הֵם אֶחָד בְּלִי פְּרֻד, אֵף
עַל גִּב שְׂצָדִיק הוּא הַיְחוד שֶׁל
כָּלֵם.

בֵּינָתִים הֵנָּה אֵלֵיהֶם הַזְדַּמֵּן לְרַבִּי
שְׁמַעוֹן, וְאָמַר לוֹ: רַבִּי רַבִּי, שְׁעוּר
הָעֲרִיזוֹת בֶּן הוּא וְדָאִי, בְּכָל
הַסִּפְרוֹת אֵין יְחוד שֶׁל אַחַת עִם
חֲבֵרָתָהּ כְּמוֹ שֶׁל זָכָר וְנִקְבָּה, אֱלָא
רַק בְּצַדִּיק, שֶׁהַיְחוד שֶׁל שְׁנֵיהֶם
אֵינוֹ בְּכָל הָאִיבָרִים שֶׁלָּהֶם, אֱלָא
רַק בְּבִרְיַת מִלָּה, בְּשָׂאָר הָאִיבָרִים

בְּאַתֵּר יָדִיעַ אוֹ לֹא, אָמַר לִיה בְּרִי, יְהו"ה אִיהוּ
י' אֵב ה' אֵס ו' בֶּן ה' בַּת, ה"ה אֵינוֹן אֲשֶׁה
וּבִתָּהּ כֹּלָה וְחִמּוּתָהּ, כְּפֻום עֲנִפִּין דְּאֵילָנָא הָכִי
אֲתִקְרִיאֻ, עֲנִפִּין דְּאֵילָנָא מִתְּפָרְשִׁין לְעֵילָא
בְּאֵילָנָא, כְּמָה דְּאוֹקְמוּהוּ וּפְנִיָּהֶם וְכִנְפֵיהֶם
פְּרֻדוֹת מִלְּמַעַלָּה, וְעַלֵּיהֶן אֲתִמַּר (דְּבָרִים כג)
(א) וְלֹא יִגְלֶה כִּנֵּף אָבִיו, וְאֵינוֹן מִתְיַחֲדִין לְתַתָּא.
בְּגוֹן לוֹלֵב דְּאִיהוּ אֲגִדָּה חֲדָא לְתַתָּא בְּכָל
אֵלִין מִינֵין דְּהַדָּס וְעֶרְבָה, דְּאֵינוֹן תִּלְת
הַדָּסִין, וְתָרִין עֶרְבוֹת, וְאִיהוּ בְּפֻרְדָּא לְעֵילָא,
דְּעֲנִפִּין מִתְּפָרְדִּין לְיָמִינָא וּשְׂמָאלָא, וּבְגִין דָּא
נִפְרָצוּ עָלָיו פָּסוּל, נִפְרָדוּ עָלָיו כָּשֶׁר, וְהָאִי
פְּרִץ אִיהוּ פְּרוֹץ בְּעֶרְוָה דְּאִיהוּ בֵּין עֲנָפָא
וְעֲנָפָא, וּבְגִין דָּא אֲתִמַּר תִּמָּן (ויקרא יח ז) לֹא
תִקְרְבוּ לְגִלּוֹת עֶרְוָה, לֹא צָרִיף לְקַרְבָּא אֲתוּוֹן
דְּאֵינוֹן יְהו"ה בְּאַתֵּר (דף צ ז ע"א) דְּעֶרְוָה, וְרָזָא
דְּעֶרְוָה אֲתִרְמִיז בְּתָרִין (בְּהַד) אֲתוּוֹן ע"ר ו"ה
ע"ר ר"ע בְּעֵינֵי יְהו"ה (בְּרֵאשִׁית לח ז), וְאֵלִין עֲנִפִּין
(ל"א) אֲתִפְרָשׁוּ דִּיהָ עֶרְוָה בֵּינֵיהֶם, לֹאֻ אִיהוּ
אֱלָא בְּר מֵאַתְרִיהָ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיף הוּא דְּאִיהוּ
אֲדֻנִּי, הֲדָא הוּא דְּכְתִיב (תהלים ה ה) לֹא יִגְוֹרֶף
רַע, דְּבִסְפִירָן תִּשְׁכַּח אֵב וְאֵס וְבֶן כְּחֲדָא,
בְּכִינָה כ"ן י"ה, וְלִית תִּמָּן עֶרְוָה, וְתִשְׁכַּח
לֹוֹן לְתַתָּא אַח וְאַחֻת תְּרוּיָהּ בִּיחודָא, אַח
אִיהוּ עֲמוּדָא דְּאֲמֻצָּעִיתָא ד' אַחֻת דִּילִיהָ,
וְתְרוּיָהּ אֵינוֹן חֲד בְּלָא פְּרֻדָּא, אֵף עַל גִּב
דְּצַדִּיק אִיהוּ יְחודָא דְּכָלָהּ.

אֲדַחְבִּי הָא אֵלֵיהֶם קָא אֲזַדְמָן לִיה לְרַבִּי
שְׁמַעוֹן, וְאָמַר לִיה רַבִּי רַבִּי, שְׁעוּרָא
דְּעָרִיין הָכִי אִיהוּ וְדָאִי, בְּכָל סִפְרָן לִית יְחודָא
חֲד בְּחִבְרָתָהּ כְּגוּוֹנָא דְּדָכָר וְנוֹקְבָא אֱלָא
בְּצַדִּיק, דְּיְחודָא דְּתְרוּיָהּ לֹאֻ אִיהוּ בְּכָל
אֲבָרִין דְּלֵהוֹן אֱלָא בְּבִרְיַת מִלָּה, בְּשָׂאָר אֲבָרִין

קרבא של אחוה יש שם ולא של יחוד, וזהו סוד האילן שענפיו נפרדים למעלה בכל צד, וסוד הדבר - ותשב באיתן קשתו ויפזו זרעי ידיו, אבל למטה כלם אגדה אחת, יחוד אחד, ומשום זה למטה בצדיק צריך לקרב את אותיות יהו"ה עם שכניתו, שהיא קרבא שלה קרבן ליהו"ה.

וכך השכינה העליונה עם חכמה, צריך לקרבה לצדיק וכל הענפים שם מתחדדים ונקשרים ומשולבים, ומקבלים זה מזה, והכל על ידי הצדיק, ובלי צדיק אין קרבת היחוד אלא אחוה, ומשום זה חסד שם נקרא ו' אח וה' אחות, מצד הימין, ובמקום הזה נאמר ואיש אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו וגומר, חסד הוא, ועם כל זה שחסד הוא, ונקרתו לעיני בני עמים. מי שמחבר אותיות במקום של פירוד, כאלו הפריד ביניהן, ומשום כך ונקרתו, מדה כנגד מדה.

וכך י"ה בימין הם באחוה, ואין יחוד אלא על ידי צדיק, ומשום זה במקום הזה לא תקרבו לגלות ערוה, וכך בשוק ימין ושמאל שם אלהים אחרים, ולא צריך לקרב שם אותיות בזמן שאלהים אחרים שם, שהם מצד של עבודה זרה, וסוד הדבר - ויקריבו לפני יהו"ה אש זרה.

וכך אותם העריות הם סמא"ל ונחש, שתובעים לעשות דינים ומגלים אותם לפני יהו"ה, ומשום זה נקראו עריות, וזהו סוד, וסוד אחר אל תגל, שזה גורם גלות וגולה בין העמים, מי שמגלה ערותו שם, כך הוא מתגלה בין העריות, שהם אלהים אחרים, ומי שמכסה עליהם, כך הוא מתכסה ביניהם, ומשום זה

קורבא דאחוה אית תמן ולא ד' יחודא, ודא איהו רזא דאילנא דענפוי מתפרשין לעילא בכל סטרא, ורזא דמלה ותשב באיתן קשתו ויפזו זרעי ידיו (בראשית מט כד), אבל לתתא פלהו אגודה אחת יחודא חדא, ובגין דא לתתא בצדיק צריך לקרבא אתון דיהו"ה עם שכניתיה, דאיהי קורבא דילה קרבן ליהו"ה. והבי שכינתא עלאה עם חכמה צריך לקרבא לון בצדיק, וכל ענפין תמן מתחדדין ומתקשרין ומשולבין, ומקבלין דא מן דא, וכלא על ידא דצדיק, ובלא צדיק לית קורבא ד' יחודא, אלא אחוה, ובגין דא חסד תמן אתקרי ו' אח וה' אחות. מסטרא דימינא, ובהאי אתר אתמר (ויקרא כ יז) ואיש אשר יקח את אחותו בת אביו או בת אמו וגומר חסד הוא, ועם כל דא דחסד הוא ונקרתו לעיני בני עמים, מאן דמחבר אתון באתר דפרודא כאלו אפריש ביניהו, ובגין דא ונקרתו מדה לקבל מדה.

והבי י"ה בימינא אינון באחוה, ולית יחודא אלא על ידי דצדיק, ובגין דא בהאי אתר לא תקרבו לגלות ערוה (שם יח ו), והכי בשוקא ימינא ושמאלא תמן אלהים אחרים, ולא צריך לקרבא תמן אתון, בזמנא דאלהים אחרים תמן דאינון מסטרא דעבודה זרה, ורזא דמלה ויקריבו לפני יהו"ה אש זרה (שם יא).

וכך אינון עריין אינון סמא"ל ונחש, דתבעין למעבד דינין ומגלין לון קדם יהו"ה, ובגין דא אתקריאו עריות, ודא איהו רזא וסוד אחר אל תגל (משלי כה ט), דדא גרים גלות ואתגלי בין עממיא, מאן דגלי עריתיה תמן הכי איהו אתגלי בין עריין דאינון אלהים אחרים, ומאן דמכסי עליהו הכי איהו אתכפי

ולא יגלה כנף אביו, זו שכינה שגלתה בין העמים בגלל החטא הזה, כמו שנאמר ובפשעיהם שלחה אִמְכֶם.

וארבע פעמים גלתה שכינה לגלות, משום שהכניסו ערוה בין ארבע האותיות, ואף על גב שנאמר כל העריות הללו בספירות ובשם של יהוה, לא במקומו שלמעלה, אלא כששכינה גלתה, כל הספירות ירדו עמה, ואין פרוד בה ובין עשר הספירות, וכשירדו, התלבשו בששת ימי החל ששה ענפים, חסד ביום הראשון, גבורה ביום השני, העמוד האמצעי ביום השלישי, שלש ספירות שניות בשלשה ימים אחרים, שהם רביעי חמישי וששי.

ועשר אמירות זה י' האבא, חמשה אור זו ה' האמא, שש פעמים טוב ו' שיש בששת ימות החל, ה' של הששי ה' של יהוה, רא"ש של בראשית זה כתר, הראש לכל הראשים.

דמיה יש פרוד? משום שאין צדיק, אות הברית, שם, וסוד הדבר - אין אדם צדיק בארץ, שהוא אות הברית שם, ובשבת שהוא היום השביעי, שם קריבה והיחוד של שם יהוה וכל הספירות, ומשום כך זוגם של תלמידי חכמים מלילי שבת ללילי שבת, העריות הללו הם ודאי למטה, אבל למעלה נאמר לא יגרף רע, וצדיק שקרב לאשתו בימות החל, אותו הבן שעושה, נאמר עליו צדיק ורע לו, שגורם שנעשה קדש חל, שהוא היום השביעי, ובאותו זמן הוא הסוד של צדיק ורע לו רשע וטוב לו, אבל למעלה אין ערוה וקצוץ ופרוד ופרוץ, ומשום זה

ביניהם, ובגין דא ולא יגלה כנף אביו, דא שכינתא דגלת בין עממיא בגין חובא דא, כמה דאת אמר (ישעיה נ א) ובפשעיהם שלחה אִמְכֶם.

וארבע זמנים גלת שכינתא בגלותא, בגין דאעילו ערוה בין ארבע אתוון, ואף על גב דאתמר כל אלין עריין בספירן ובשמא דיהוה, לאו באתריה דלעילא, אלא בד שכינתא גלת, כל ספירן נחתו עמה, ולית פרודא בה ובין עשר ספירן, וכד נחתו אתלבשו בשית יומין דחול שית ענפין, חסד ביומא קדמא, גבורה ביומא תניינא, עמודא דאמצעיתא ביומא תליתא, תלת ספירן תניינין בתלת יומין אחרנין, דאינון רביעא חמשא ושתיאתא.

ועשר אמירן דא י' אבא, חמש אור דא ה' אימא, שית זמנים טוב ו' דאית בשית יומי דחול, ה' דהששי ה' דיהוה, רא"ש דבראשית דא כתר רישא דכל רישין.

ואבאי אית פרודא, בגין דלית צדיק אות ברית תמן, ורזא דמלה אין אדם צדיק בארץ דאיהו אות ברית תמן, ובשבת דאיהו יומא שביעא תמן קריבו ויחודא דשמא דיהוה וכל ספירן, ובגין דא תלמידי חכמים זוגייהו מלילי שבת ללילי שבת, האי עריין אינון ודאי לתתא, אבל לעילא (ד) אבא (ב) אתמר (תהלים ה ה) לא יגורף רע, וצדיק דקריב לאתתיה ביומין דחולא, ההוא בן דעביד עליה אתמר צדיק ורע לו, דגרים דאתעביד קדש חול דאיהו יום השביעי, ובההוא זמנא איהו רזא דצדיק ורע לו רשע וטוב לו, אבל לעילא לית ערוה וקצוץ ופרוד ופרוץ, ובגין דא לעילא (לית לך לידמה ליוצרה, דמיא

לאחר קריאת הזוהר (יאמר תפלה זו בכנות הלב)

יהי רצון מלפניך ה' אלוקי ואלוקי אבותי שיתקנים בנו עתה מקרא שפתוב "ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ", להעלות לרומם ולתקן הריסות וחרבות השכינה הקדושה לקשוט ופורקיא עלאה ולארמון שעל מכונו ישב להחזיר עטרה ליושנה וקים בנו מהרה מקרא שפתוב "ויהי אור הלכנה באור החמה ואור החמה יהיה שבעתים באור שבעת הימים". וזכות הרשב"י הקדוש ובנו רבי אלעזר, וינתם בן עזיהו, יעמוד לנו לתקן העולם מיום שנברא עד סופו פראנו וקראנו יראיו. ובזכות היותנו עסוקים בהקמה הזאת, על ידה תתקרב הגאולה, וישועתה מהרה תצמיח, לעלוי שכינת עזנו במהרה ביימנו. ויקוים בנו מקרא שפתוב "ויאמר אלקים יהי אור", ויארר עלינו אור ה', בימים ההוא יהיה ה' אחד ושמו אחד, אמן נצח סלה ועד. (נפח התפלה מתוך לשונו הקדוש של רבי חיים ויטאל זיע"א)

מודה אני לפניך השם אלוקי ואלוקי אבותי שזכיתי ללמוד ולהגות בספר הקדוש הזה ויהרהר עילאה, וזכות התנאים הקדושים שלמדנו תורתם יעמוד לנו ולזרענו ונזכה להבטחת הנביא (ישעיה נט, כ-כא) ובא לציון גואל ולשבי פשע בייעקב נאם ה'. ואני זאת בריתי אותם אמר יהוה רוחי אשר עליה ודברי אשר שמתי בפיך לא ימושו מפיה ומפי זרעה ומפי זרע זרעה אמר ה' מעתה ועד עולם. ויתקנים בנו הנבואה (ישעיה נא, טז) ואשים דברי בפיך ובצל ידי כפיתיה לנטע שמים וליסד ארץ ולאמר לציון עמי אתה. ובפרפת משה רבינו מהימנא בתגלה במהרה דידן, ה' בדרך יחזנו ואין עמו אל נכר, יראו עינינו וישמח לבנו ותגל נפשונו בישועתך באמת באמר לציון מלך אלקיך, ברוך ה' לעולם אמן ואמן. (סיד ה')

אלהינו ואלהי אבותינו מלך רחמן רחם עלינו טוב ומטיב הדרש לנו. שובה אלינו [עלינו] בהמון רחמיה בגלל אבות שעשו רצונה. בנה ביתך כבתחלה וכוונן מקדשה על מכונו. והראנו בבנינו ושמחנו בתקונו. והשב שכינתך לתוכו, והשב פהנים לעבודתם ולויים לדוכנם לשירים ולזמרים. והשב ישראל לנויהם. ומלאה הארץ דעה את ה' ליראה ולאבהה את שמך הגדול הגבור והנורא אמן בן יהי רצון. (סי"ת).

הקדיש לעלוי הנשמה: הקדיש הוא שבח גדול לבורא עולם על כן יש בזה עלוי נשמה גדול לנפטר במקדש בזה שגורם לצבור לענות אמן, שהוא עלוי נשמה גדול עד מאד ונחת רוח לנשמה. מלבד מה שמציל את הנפטר מדינה של גיהנם. מעלה אותו בדרגות נוספות בגן עדן (עין פה החיים שכתב לומר בכל ליל שבת קדיש אפילו אחר מאה שנה שעולה מעלה מעלה, וצ"ע פלא יוציא).

מעלת לימוד הזוהר לעלוי הנשמה: כתבו המקובלים: לימוד הקבלה והזוהר (תורת הרשב"י) יש בו תועלת לנשמה יותר משאר לימודים. כי לכן נקרא זוהר שהוא מזוהר הנשמה... ובימים שבת קודש ששעה אחת לימוד הזוה"ק שונה אלה שנה, ובשמחה מליון שנה עליו להשתדל יותר בלימוד הזוה"ק כי הוא מבחינת היום, קדוש הוא לאלהינו... ומה גדלה מעלת לימוד הזוהר הקדוש בגבהי מרומים ובמקדש ביום הקדוש יום השבת שאין ערוך להשגתו, ובנדאי למודו בעד עלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, אין קץ למעלתו ואין קץ לעלוי נשמת אביו או אמו ע"ה, ומעטרים לנשמה בעטרה ולבוש מיוחד בזכות למודו. וכן לקמי ותמותו ע"ה (ועין קב הישר) והנה שזכרו אתו, כפול ומכפל שבעתים, בבחינת מכבדו במותו וכו', (ועין פלא יוציא ערך כבוד אב ואם).

קדיש על ישראל נסח ספרדי (ע"מ)

יִתְגַּדֵּל וַיִּתְקַדֵּשׁ שְׁמֵהּ רַבָּא. (אמנ) בְּעֶלְמָא דִּי בְּרָא כְרֻעֻתָּהּ וַיִּמְלִיךְ מַלְכוּתָּהּ
וַיַּצְמַח פְּרָקְנָהּ וַיִּקְרַב מְשִׁיחָהּ. (אמנ) בְּחֵיכּוֹן וּבְיוֹמִיכּוֹן וּבְחַיֵּי דְכָל בֵּית
יִשְׂרָאֵל בְּעֶגְלָא וּבְזִמְן קָרִיב וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁמָהּ רַבָּא מְבָרַךְ לְעָלְמָא
וּלְעָלְמֵי עָלְמָיָא יִתְבָּרַךְ וַיִּשְׁתַּבַּח וַיִּתְפָּאֵר וַיִּתְרוֹמֵם וַיִּתְנַשֵּׂא וַיִּתְהַדָּר וַיִּתְעַלָּה
וַיִּתְהַלָּל שְׁמָהּ דְּקוּדְשָׁא בְּרִיךְ הוּא. (אמנ) לְעֵלְא מִן כָּל בְּרַכְתָּא שִׁירְתָּא
תִּשְׁבַּחְתָּא וְנַחְמָתָא דְּאִמְרִין בְּעֶלְמָא וְאָמְרוּ אָמֵן: עַל יִשְׂרָאֵל וְעַל רַבְּנָן
וְעַל תַּלְמִידֵיהוֹן וְעַל כָּל תַּלְמִידֵי תַלְמִידֵיהוֹן דְּעֶסְקִין בְּאוּרִיתָא קְדֻשָּׁתָא. דִּי
בְּאַתְרָא הָדִין וְדִי בְּכָל אַתְר וְאַתְר, יְהֵא לְנָא וּלְהוֹן וּלְכּוֹן חֲנָא וְחֶסְדָּא וְרַחֲמֵי
מִן קֳדָם מְאָרִי שְׁמַיָּא וְאַרְעָא וְאָמְרוּ אָמֵן: יְהֵא שְׁלָמָא רַבָּא מִן שְׁמַיָּא,
חַיִּים וְשֹׁבַע וַיִּשׁוּעָה וְנַחֲמָה וְשִׁיזְבָּא וּרְפוּאָה וּגְאֻלָּה וְסְלִיחָה וְכַפָּרָה, וְרוּחַ
וְהַצְלָה לָנוּ וּלְכָל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ) עוֹשֶׂה שְׁלוֹם בְּמִרוֹמָיו הוּא
בְּרַחֲמָיו יַעֲשֶׂה שְׁלוֹם עֲלֵינוּ וְעַל כָּל עַמּוֹ יִשְׂרָאֵל וְאָמְרוּ אָמֵן: (אמנ)

הַשְׁבֵּכָה לְאִישׁ: אֲשֶׁרִי אִישׁ יֵרָא אֶת יְהוָה בְּמַצּוֹתָיו חָפֵץ מְאֹד: הַמְרַחֵם עַל
כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה שֶׁל (פב"פ). רוּחַ
יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת אֱלֹהָא מְאָרִיָּה שְׁמַיָּא
וְאַרְעָא. מְלַךְ מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִרְחַם עָלָיו. וַיַּחוּס וַיַּחְמוֹל עָלָיו. מְלַךְ
מַלְכֵי הַמַּלְכִּים בְּרַחֲמָיו יִסְתִּירָהוּ בְּצֵל כְּנָפָיו וּבִסְתֵּר אֶהְלֹו לַחַזּוֹת בְּנוֹעַם
יְהוָה וּלְבַקֵּר בְּהִיכְלוֹ. וּלְקַץ הַיָּמִין יַעֲמִידָהוּ. וּמִנְחַל עֲדָנָיו יִשְׁקָהוּ. וַיַּצְרוֹר
בְּצִרוֹר הַחַיִּים נִשְׁמָתוֹ. וַיִּשִּׁים כְּבוֹד מְנוּחָתוֹ. יְהוָה הוּא נִחְלָתוֹ. וַיִּלְוֶה אֱלֹיו
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבוֹ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הוּא וְכָל בְּנֵי יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבִּים עַמּוֹ בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

הַשְׁבֵּכָה לְאִשָּׁה: אֵשֶׁת חַיִּל מִי וּמִצָּא, וְרַחֵק מִפְּגִינִים מְכָרָה: שֶׁקֶר חָחַן וְהִכָּל
הַיָּפִי, אִשָּׁה יֵרָאֵת יְהוָה הִיא תִתְהַלָּל: תְּנוּ לָהּ מִפְּרִי יָדֶיהָ, וַיִּתְּלֹוהּ בְּשַׁעְרִים
מַעֲשִׂיהָ: הַמְרַחֵם עַל כָּל בְּרִיּוֹתָיו הוּא יַחוּס וַיַּחְמוֹל וַיִּרְחַם עַל נַפְשׁ, רוּחַ וּנְשָׁמָה
שֶׁל (פב"פ). רוּחַ יְהוָה תְּנִיחָנוּ בְּגֵן עֵדֶן: דְּאַתְפָּטֵר מִן עֲלְמָא הָדִין כְּרֻעֻת
אֱלֹהָא מְרִיָּה שְׁמַיָּא וְאַרְעָא. הַמְלַךְ בְּרַחֲמָיו יַחוּס וַיַּחְמוֹל עָלֶיהָ. וַיִּלְוֶה אֱלִיָּהּ
הַשְׁלוֹם וְעַל מִשְׁכְּבָהּ יִהְיֶה שְׁלוֹם. בְּדַכְתִּיב: יְבוֹא שְׁלוֹם יְנוּחוֹ עַל מִשְׁכְּבוֹתָם.
הַלֵּךְ נִכְחוֹ. הִיא וְכָל בָּנוֹת יִשְׂרָאֵל הַשּׁוֹכְבוֹת עִמָּה בְּכָלֵל הַרְחָמִים וְהַסְלִיחוֹת.
וְכֵן יְהִי רְצוֹן וְנֹאמֵר אָמֵן:

יתגדל ויתקדש שמה רבא. בעלמא די ברא כרעותה וימליך מלכותה. ויצמח פורקנה ויקרב משיחה. בחייכון וביומיכון ובחיי דכל בית ישראל. בעגלא ובזמן קריב ואמרו אמן: יהא שמה רבא מברך לעלם ולעלמי עלמאי: יתברך וישתבח ויתפאר ויתרומם ויתנשא ויתהדר ויתעלה ויתהלל שמה דקודשא. בריך הוא לעלא (בעשי"ת ולעלא מכל) מן כל ברכתא ושירתא, תשבתא ונחמתא, דאמירן בעלמא. ואמרו אמן:

על ישראל ועל רבנן ועל תלמידיהון ועל כל תלמידי תלמידיהון ועל כל מאן דעסקין באוריתא די באתרא הדין ודי בכל אתר ואתר יהא להון ולכון שלמא רבא חנא וחסדא ורחמי וחי אריכי ומזוני רויחי ופורקנא מן קדם אבוהון די בשמיא וארעא ואמרו אמן: יהא שלמא רבא מן שמיא וחיים טובים עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן: עושה שלום בברומיו הוא ברחמי יעשה שלום עלינו ועל כל ישראל ואמרו אמן:

תפלה על הנפטר לאחר הלמוד

לאיש: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלוני בן פלוני) וגמול נא עמו בחסדך הגדול לפתח לו שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתו באהבה ובחבה. ושלח לו מלאכך הקדושים והטהורים להוליכו ולהשיבו תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעו מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותו מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לו על כל פשעיו. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לו זכיותיו וצדקותיו אשר עשה. ותשפיע לו מנשמתו לדשן עצמותיו בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. וישכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל יראה פני גיהנם. ונשמתו תהא צרויה בצרור החיים ולהחיותו בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

לאשה: אגא ה' מלא רחמים אשר בידך נפש כל חי ורוח כל בשר איש, יהיה נא לרצון לפניך תורתנו ותפלתנו בעבור נשמת (פלונית בת פלוני) וגמול נא עמה בחסדך הגדול לפתח לה שערי רחמים וחסד, שערי גן עדן, ותקבל את נשמתה באהבה ובחבה. ושלח לה מלאכך הקדושים והטהורים להוליכה ולהשיבה תחת עץ החיים אצל נשמות הצדיקים והצדקניות וחסידים וחסידות להנות מזיו שכנתך, ולהשביעיה מטובך הצפון לצדיקים. והגוף ינוח בקבר במנוחה נכונה בחדוה ובשמחה ובשלום, כדכתיב, יבא שלום ינוחו על משכבותם הולך נכוחו. וכתיב, יעלו חסידים כבוד ירננו על משכבותם. וכתיב, אם תשכב לא תפחד ושכבת וערכה שנתך, ותשמר אותה מחבט הקבר ומרמה ותולעה. ותסלח ותמחול לה על כל פשעיה. כי אדם אין צדיק בארץ אשר יעשה טוב ולא יחטא. וזכר לה זכיותיה וצדקותיה אשר עשתה. ותשפיע לה מנשמתה לדשן עצמותיה בקבר מרוב טוב הצפון לצדיקים, דכתיב, מה רב טובך אשר צפנת ליראך, וכתיב, שמר כל עצמותיו אחת מהנה לא נשברה. ותשכון בטח בדרך ושאנן מפחד רעה, ואל תראה פני גיהנם. ונשמתה תהא צרויה בצרור החיים ולהחיותה בתחית המתים עם כל מתי עמך ישראל ברחמים, אמן:

סֵפֶר

לְהַתְּחִיל בְּחֵלֶק

מִנְקֵד

וּבִי
ט"ז
סְפָרִים

סֵפֶר

מְאֻרֹּת

הַזֶּהָר

מִנְקֵד

וּבִי ט"ז סְפָרִים